

נורית שפירא, יושבת־ראש איגוד נשות השוטרים, שיצאה השבוע להגנתו של הקצין־היורה מכפר־שלם, מספרת על חייה הקשים של אשת־שוטר, המשכורת הנמוכה והחיים בצל האימים

אשה של שומר עושה את הכל לבד, מגדלת את הילדים לבד, הולכת לאסיפות־הורים, קניזת, יוצאת לבד

עיכובי המי־שמרה נמצאים בסלאמס, וכך השוטרים חיים בשכונות לעבריינים. במשך שנה התנכלו לי, איימו עלי ועל ילדי

בשני לחודש הבוקומס מזדע לי שאין לי יתור כסך בחשבון, ואז אני מתחילה לרוץ מבנק לבנק, מנסה לתאמן בין החשבונות



ראיינה שרית ישי

קצין־המי־שמרה אשר ידה בכפר־שלם היה סיפשו. הוא היה צריך להניח ליהושע לירות בשני אזרחים, זרק אז לירות בו

על שמו של השומר שנרצח, כאשר יצא להפריד בין בני־זוג בחולון, נסשו חרשה. היא באמת מחממת לו את הקבר

הח'כים שידדו על המי־שמרה בעיקבות מה שקרה בכפר־שלם נתנו גושפינקה לאותו אזרח שידה של שוטרים

יש לי נשמה

של שוטר!

נורית שפירא יושבת־ראש „איגוד נשות השוטרים“ יצאה השבוע להגן על אותו קצין שירה בכפר־שלם. היא גינתה את חברי־הכנסת שמהירו לכנות את האירוע בשם רצח. שמה של נורית שפירא נמצא לאחרונה בכותרות. האשה הדינמית והצעירה החליטה לקחת על עצמה תפקיד בלתי אפשרי: להיאבק למען שיפור התנאים של בעלה וחבריו השוטרים. נורית, שנישאה לבעלה בגיל 17 וחצי, זוכה בגיבוי מלא מצידו של בעלה. הוא

על חייו, ועד היום הוא חש את פגיעתו. איני יודעת מה עלה בגורלו של אותו עריק. את מיספחתי מעולם לא הסרידו ריגשות־נקם ואיש מאיתנו אף לא התעניין בעונשו של האיש. אבי הוכר כנכה צה"ל רק לפני כש־נתיים. עד אז, למרות שההליכה קשה עליו, לא יכול היה ליחנות מוזכות ל־כוש מכוגית בלי מיסים. רק כאשר חושו תנאי המשרתים במי־שמרה לא־תם המשרתים בצה"ל, הוכרה פגיעתו כפגיעה בתפקיד.

כמירקחה. אמא שלי לא היתה בבית, אחי הקטן ככה בהדרו שלו והסתבות התרוצצו בין החדרים. רק למחרת נודע לי כי אבי מצוע אנושות ומאושפו ב־בית־חולים „הדסה“ בירושלים. אבי היה באותה תקופה חניך בקורס קציני־מי־שמרה, ובמיסגרת הקורס הוזעק ביחד עם כמה מחבריו לעזור למי־שמרה הצבאית לעצור עריק מצה"ל, שהתבצר באחד משי־כוני הקסטמונים. השוטרים לא היו המור־שים, העריק ירה באבי, ופצע אותו קשה. אבי בילה שנה שלמה בבית־חולים נאבק

כשארע האסון בכפר־שלם, כאשר קצין מי־שמרה ירה באזרח למוות, היו כל חברי ומכריי מזועזעים עמוקות, ומיהרו לנגות את המי־שמרה. אני שמרתי על פרופיל נמוך ולא מיהרתי להביע דעה, היו שדרשו ממני במפגיע להביע את דעתי על המעשה הזה שהם כינו אותו „גת־עב“. אך לנגד עיני עומד זיכרון חד־חזק, מאז היותי בת 9. הייתי אז ילדה קטנה, תלמידת כיתה ד' בבית־הספר „בית הכרם“ בירושלים. בית אחד חזרתי הביתה, והבית היה